

רשימות

בפרשת השבוע

בלק

פרק כ"ב פסוק י"ב

לא תלך עמהם

רש"י: אמר לו אם כן אקללם במקומי, אמר לו לא תאר את העם, אמר לו אם כן אברכם, אמר לו אינם צריכים לברכתך, כי ברוך הוא, משל אומרים לצרעה לא מדובשך ולא מעוקצך.

קשה שיש הבדל בין המשל לנמשל, שהרי כשרצה לברך היה בו רק רצון לברך, ולא כמו אצל הצרעה שהיא גם יכולה לעקוץ וגם יכולה לתת דבש, ולכן אומרים לה לא מדובשך ולא מעוקצך, כי אין אנו יודעים מה כעת בפיה?

י"ל שבלעם ששונא את עם ישראל ורוצה "רק" לברך אותנו אנחנו יודעים שטמון פה גם קללה, כיון שברכה של אדם שרוצה לקלל, וחוזר בו רק כי אין לו רשות לעשות זאת, כמו שרואים אנו בפסוקים, אז בברכה כזו טמונה קללה, ולכן זה דומה לצרעה, ואחד בפה ואחד בלב.

ומצינו דבר זה מפורש בגמרא סנהדרין [קה:]: מה היה בליבו לקלל את בני ישראל, וכך נאמר שם:

אמר רבי יוחנן מברכתו של אותו רשע אתה למד מה היה בליבו, ביקש לומר שלא יהו להם בתי כנסיות ובתי מדרשות - "מה טובו אהליך יעקב", לא תשרה שכינה עליהם - "ומשכנותיך ישראל", לא תהא מלכותן נמשכת - "כנחלים נטיו", לא יהא להם זיתים וכרמים - "כגנת עלי נהר", לא יהא ריחן נודף - "כאהלים נטע ה'", לא יהיו להם מלכים בעלי קומה - "כארזים עלי מים", לא יהיה להם מלך בן מלך - "יזל מים מדליו", לא תהא מלכותן שולטת באומות - "וזרעו במים רבים", לא תהא עזה מלכותן - "וירם מאגג מלכו", לא תהא אימת מלכותן - "ותנשא מלכותו".

ממשיכה הגמרא אמר רבי אבא בר כהנא כולם חזרו לקללה חוץ מבתי כנסיות ומבתי מדרשות שנאמר [דברים כג]: "ויהפוך ה' אלוהיך לך את הקללה לברכה כי אהבך ה' אלהיך", קללה ולא קללות. [מכאן גם ראיה לגודל חשיבות קדושת בית הכנסת ולשאר מעלותיו, שהרי זה הדבר היחיד שהקב"ה הפך מקללה לברכה, וכן בלעם ידע גודל מעלתו שלכן זה היה הדבר הראשון שאמר לפני שאר הדברים].

פרק כ"ב פסוק י"ה

אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב

רש"י: למדנו שנפשו רחבה ומחמד ממון אחרים, אמר ראוי לו ליתן לי כל כסף וזהב שלו, שהרי צריך לשכור חילות רבות, ספק נוצח ספק אינו נוצח, ואני ודאי נוצח.

רבים שואלים מה ההבדל בין בלעם הרשע שנאמר עליו שהוא חומד ממון אחרים, לבין המעשה עם רבי

יוסי בן קסמא המובא בפרקי אבות [פרק ו' משנה ט'] שאמר דברים דומים, וזה לשון המשנה באבות "אמר רבי יוסי בן קסמא פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגע בי אדם אחד ונתן לי שלום והחזרתי לו שלום אמר לי רבי מאיזה מקום אתה אמרתי לו מעיר גדולה של חכמים ושל סופרים אני. אמר לי רבי רצונך שתדור עמנו במקומינו ואני אתן לך אלף אלפים דינרי זהב ואבנים טובות ומרגליות, אמרתי לו אם אתה נותן לי כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות, אין אני דר אלא במקום תורה, וכן כתוב בספר תהילים על ידי דוד מלך ישראל טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף, ולא עוד אלא שבשעת פטירתו של אדם אין מלוין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים בלבד", ע"כ.

יש לומר שישנם כמה הבדלים משמעותיים בין שני המקרים:

א. שבלעם אמר דבר עם קצבה, "מלוא ביתו", לכן מסתבר שהתכוין לדברים שאמר, וכמו שרש"י מביא אצלינו, "אמר, ראוי לו ליתן לי כל כסף וזהב שלו", מה שאין כן אצל רבי יוסי שאמר "כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות", ללא קצבה, ונראה בעליל שהוא דרך גוזמה, ולא התכוין לכך.

ב. אצל בלעם אמר פעמיים את המשפט "אם יתן לי בלק מלא ביתו" וכוליה, גם כשדיבר עם שרי בלק, וגם כשסיפר לבלק עצמו, סימן שחמדת הממון היתה בראשו, ולכן חזר עליה פעמיים.

ג. ר' יוסי בן קסמא אמר "אם אתה נותן לי כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות", כיון שהביא ראיה מהפסוק "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף", ולא בדה מליבו כמו בלעם, אלא ציטט פסוק.

ד. שניהם אמרו את המילה "אם", אם יתן לי בלק, אם אתה נותן לי, אך ה"אם" של בלעם אינו ה"אם" של רבי יוסי, אצל בלעם פירושו, ראוי לו ליתן לי כפרש"י, ואצל רבי יוסי פירושו, אפילו אם יתן לו כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות, אין אני דר אלא במקום תורה.

פרק כ"ב פסוק כ"א

ויחבוש את אתונו

רש"י: מכאן שהשנאה מקלקלת את השורה, שחבש הוא בעצמו.

קשה מה הראיה מהעובדה שהזדרז וחבש בעצמו את החמור, שהסיבה היא בגלל השנאה שלו לבני ישראל, והיא מקלקלת את שורת הדין, אולי הסיבה לזריזות היא מכיון שרוצה לקבל את הממון הרב שהובטח לו והכסף מזרז אותו?

אלא צריך לומר שהוא יודע שיקבל את אותו סכום כסף, בין אם יעשה זאת בעצמו בין אם דבר זה יעשה על ידי עוזריו שיחבשו את החמור, ואדרבה יכול להיות ששני עוזריו ביחד יעשו זאת מהר ממנו, ובמיוחד אם מזרז אותם.

עוד י"ל שהרי למדנו בפרקי אבות [ה יט] "עין רעה, ורוח גבוהה, ונפש רחבה, מתלמידיו של בלעם הרשע", שרוחו גבוהה פירושו שהוא בעל גאוה, ואם כן לא היה זאת עושה בעצמו ומשפיל עצמו בשביל זריזות הממון, ואם בכל זאת עשה זאת בעצמו אז זה מוכיח על משהו עמוק יותר, מזה לומדים חז"ל שסימן הוא לשנאתו העמוקה לעם ישראל, כי מידה זו של שנה, היא מידה שבגללה אדם מאבד את שפיותו והרגליו.

מתוך הספר רשימות בפרשת השבוע לרב הופנר

הערות והארות על הכתוב כאן יתקבלו ברצון במייל שכתובתו

haseforim@gmail.com